

Tysk og fransk i München juli 2002

Af Bo Torp Pedersen

À la folie, pas du tout (Laëtitia Colombani) med Sophie Guillemin og Audrey Tautou

Den 20. internationale filmfestival i fristaten Bayerns hovedstad blev kvalitetsmæssigt domineret af nye film fra Tyskland og Frankrig. Michael Hofmanns **Sophiiiiie!** løb overraskende med både den store pris som bedste film og med prisen for bedste hovedrolle til Katharina Schüttler.

I festivaljuryens øjne var **Sophiiiiie!** åbenbart provokerende på en spændende måde; for mange andre var den en temmelig hysterisk og dybest set banal beretning om en ung gravid kvindes undergangs- eller oprørsrejse gennem storbynatten. Dani Levys **Väter** borer i et moderne karriere-ægteskabs problemer, hvor barnet bliver kastebold og offer. For en gangs skyld en film med en klart positiv indstilling til familiens enhed. Nogle ekstra-ordinære skuespil-præstationer skal også nævnes. Götz George spiller med både krop og sjæl en formodet seriemorder i **Der Anwalt und sein Gast**, og Heino Ferch giver ham godt modspil. Instruktøren Torsten C. Fischer bygger fikst videre på Romuald Karmakars Götz George-film **Der Totmacher** fra 1995. I Oskar Roehlers **Fahr zur Hölle, Schwester!** står tvekampen mellem to kvinder, inkarneret af tidens største tyske filmdivaer, Iris Berben og Hannelore Elsner. Det er en værre historie med Elsner som en furie, der vil hævne sig på sin søster, mors yndling. Oliver Hirschbiegels **Mein letzter Film** er et spændende minimalistisk eksperiment, nærmest en metafilm, hvor Elsner i monolog fremstiller en aldrende skuespillerinde, der ser tilbage på adskillige mislykkede forhold.

I de tyske biografer fejrer François Ozon p.t. triumf med **8 femmes**: Fanny Ardant, Emmanuelle Béart, Danielle Darrieux, Catherine Deneuve, Isabelle Huppert, Virginie Ledoyen, Firmine Richard og Ludivine Sagnier omkring en død mand - hvem dræbte ham? I München triumferede den unge instruktør Laëtitia Colombani med **À la folie, pas du tout**, som gør op med den forvoksede og sværmeriske lolita-type, som stadig plager fransk fiktion og film. Elegant drejer Colombani på halvvejen historien 180 grader og kommenterer tankevækkende Jean-Pierre Jeunets

Le fabuleux destin d'Amélie fra sidste år, hvis stjerne Audrey Tautou også er med her. Veteranen Claude Miller, Truffauts arvtager, yder overbevisende sikkert håndlag i filmatiseringen af Ruth Rendells roman "The Tree of Hands", som er blevet den både spændende og ironiske **Betty Fisher et autres histoires**. Skuespillerinden Zabou, alias Isabelle Breitman, har instrueret **Se souvenir des belles choses**, en smuk og bevægende fortælling om en ung kvinde, der rammes af Alzheimers-sygen. Et fornemt supplement til englændernes **Iris**. Til gengæld tager tristessen overhånd i Julie Lopes-Curvals badeby-historie **Bord de mer**, hvor en stærkt ældet Bulle Ogier gestalter en mor og spillefugl, mens Ludmila Mikaël stråler af uformindsket skønhed.

Anansi

Filmfest München bød endvidere på fascinerende udblik til film fra fjernere lande. Nan Triveni Achnas' indonesisk-japanske co-produktion **Pasir berbisik** [Hviskende sand] er en mystisk, dragende beretning om et mor-datter forhold på baggrund af borgerkrig. Emily Tangs **Dong ci bian wei** [Bøjning] beskriver nogle unge menneskers kummerlige og besværlige tilværelse i Beijing, men kan ikke klargøre sammenhængen med urolighederne i 1989 omkring Den himmelske Freds Plads. Perspektivet mangler også i englænderen Nick Hughes brutale doku-dama fra borgerkrigen i Rwanda, **100 Days**. Haitianeren Raoul Pecks franske doku-dama **Lumumba** har derimod både spænding, psykologisk styrke og politisk skarphed. En virkelig stærk oplevelse.

Fritz Baumanns ghanesisk-tyske **Anansi** beretningen om mogle fortrinsvis unge ghanesere, der søger en ny og bedre tilværelse i Europa. Flere af dem er ofre for falske forestillinger om et nemt liv i Europa, nogle forfølger rent materielle mål uden at tænke nærmere over metoderne, andre søger lykken uden at miste deres afrikanske identitet eller deres moralske værdier. Filmens europæere er ligeså forskellige. **Anansi** er en velfortalt film med et betydningsladet cirkel-forløb, som har den særdeles vigtige pointe, at den afrikanske ungdom primært burde bygge fremtiden i dens eget land. Filmens titel henviser til en metaforisk ederkoppe-figur, som angiver bevægelsen fra drøm til virkelighed. Det er lykkedes en europæisk instruktør at lave en afrikansk film. Kombinationen af realisme og optimisme i **Anansi** opfordrer den vestlige tilskuer til at vende blikket mod Afrika. Samtidig ansporer filmen alle tilskuere til at tænke nærmere over verdens tilstand – én verden, én fremtid – for nu at bruge ordene i navnet på den kirkelige filmpris.

Anansi modtog den såkaldte One Future Prize af en international, kirkelig jury bestående af pastor Eckart Bruchner, formand (Tyskland), Bo Torp Pedersen, sekretær (Danmark), Valérie Kaboré og Abbé Dominique Yanogo (Burkina Faso), Fuensanta Perea (Spanien-Frankrig), Aleksandra Tjegurova (Rusland), Adelheid Meinzolt-Depner og Beate Mehr (Tyskland).